

Китоби Дониёл — Шасту чорум

Кушодани нубувват: пайванд додани 11 сентябри соли 2001 ба замони муҳргузорӣ, борони дерин ва кори ниҳони Масеҳ

Jeff Pippenger
2024-01-28

Дар мақолаҳои охирин мо ба чанд порча аз Рӯҳи Нубувват ишора карда будем, ки як давраи замонро аз 11 сентябри соли 2001 то вақте ки Микоил бармехезад ва муҳлати имтиёз барои инсон баста мешавад, муайян мекунам. Дар он давраи замон, чанд намунаи рамзии нубувватӣ вучуд доранд, ки кори охирини Масеҳро дар Қуддусул-ақдос муайян менамоянд.

Кори Масеҳ дар муқаддасгоҳ дар рӯёи наҳри Ёлоӣ боби ҳаштуми китоби Дониёл тасвир ёфтааст, ва ҳоҳар Уайт моро огоҳ кардааст, ки рӯёи наҳри Ёлоӣ ҳоло дар раванди иҷрошавӣ қарор дорад. Кори ниҳоние, ки дар муқаддасгоҳи осмонӣ анҷом дода мешавад ва ҳоло дар раванди иҷрошавӣ қарор дорад, бо истилоҳоти гуногуни нубувватӣ ифода шудааст. Он, аз ҷумла дар миёни дигар тасвирҳои нубувватӣ, ҳамчун замони муҳргузорӣ, борони охир, кори хотимагии наҷот ва поксоии маъбад тасвир шудааст. Муҳим аст, ки ин истилоҳот бо ҳам оварда шаванд, ва ҳамчунин дар ҷойгоҳи дурусти таърихӣ худ қарор дода шаванд.

«Дар он вақт, ҳангоме ки кори наҷот ба анҷом мерасад, мусибат бар замин хоҳад омад, ва халқҳо ба ғазаб хоҳанд омад, аммо боздошта хоҳанд шуд, то ки ба кори ғариштаи сеюм монёе нагарданд. Дар он вақт “борони охирин”, ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди ғариштаи сеюм қувват бахшад ва муқаддасонро омода созад, то дар даврае ки ҳафт балои охирин фурӯ рехта хоҳанд шуд, устувор бимонанд». Early Writings, 85.

«кори ғариштаи сеюм» ҳамчунин «кори наҷот» аст, ки «муқаддасонро омода месозад, то дар он замоне, ки ҳафт балои охирин фурӯ рехта хоҳанд шуд, устувор бимонанд».

Ва халқҳо ба ғазаб омаданд, ва ғазаби Ту фаро расид, ва вақти мурдагон, то ки доварӣ карда шаванд, ва то ки Ту музд диҳӣ ба бандагони Худ — анбиё, ва ба муқаддасон, ва ба онҳое ки аз номи Ту метарсанд, хурд ва бузург; ва нест сози онҳое, ки заминро вайрон мекунам. Ваҳй 11:18.

Пеш аз он ки муҳлати имтиҳон поён ёбад (ки он вақт ғазаби Худо фурӯ мерезад), халқҳо ба ғазаб меоянд; аммо ҳангоме ки халқҳо ба ғазаб меоянд, онҳо ҳамчунин «дар боздошт нигоҳ дошта мешаванд». «Замон»-е ки дар он халқҳо ба ғазаб меоянд, оғози кори хотимагии наҷотро муайян мекунад, ва кори хотимагии наҷот муҳргузории қавми Худост.

«Мардуми ҳақиқии Худо, ки рӯҳи кори Худованд ва наҷоти ҷонҳоро дар дил доранд, ҳамеша гуноҳро дар моҳияти воқеӣ ва гуноҳомезаш хоҳанд дид. Онҳо ҳамеша ҷонибдори муносибати содиқона ва рӯиристи нисбат ба гуноҳҳое хоҳанд буд, ки ба осонӣ мардуми Худоро дар муҳосира мегиранд. Хусусан дар кори хотимагии барои

калисо, дар замони муҳргузории саду чихилу чаҳор ҳазор нафаре ки бояд беайб дар пеши тахти Худо биистанд, онҳо бадкорихои мардуми ба номи Худо мансубро аз ҳама амиқтар эҳсос хоҳанд кард. Ин матлаб бо қувват дар тасвири пайғамбар аз кори охирин, тахти сурати мардоне ки ҳар яке дар даст аслиҳаи қатл дошт, баён шудааст. Яке аз миёни онҳо либоси катонӣ дар бар дошт ва давои котибӣ дар паҳлуаш буд. “Ва Худованд ба ӯ гуфт: Аз миёни шахр, аз миёни Уршалим бигузар ва бар пешониҳои мардоне ки барои ҳамаи қабохатҳое ки дар миёни он ба амал оварда мешаванд, оху нола мекунанд, аломате бигузор.”» Шаҳодатҳо, ҷилди 3, саҳ. 266.

Миллатҳо боздошта мешаванд, то ки муҳргузории як саду чилу чор ҳазорро манъ накунанд. Дар боби ҳафтуми Ваҳй, он миллатҳои ҳашмгине, ки боздошта шудаанд, ҳамчун чор бодетасвир мегарданд, ки дар ҳамаи айнаи давраи вақт боздошта шудаанд, ва он вақт ба таври мушаххас ҳамчун як давраи вақт муайян карда мешавад.

«Шайтон акнун дар ин вақти муҳргузорӣ ҳар ҳилаеро ба кор мебарад, то зехнҳои қавми Худоро аз ҳақиқати ҳозира боздорад ва онҳоро ба дудилағӣ оварад. Ман пӯшише дидам, ки Худо бар қавми Худ мекашид, то онҳоро дар вақти тангӣ муҳофизат намояд; ва ҳар чоне, ки бар ҳақиқат устувор буд ва дар дил пок буд, бояд бо пӯшиши Қодири Мутлақ пӯшида мешуд.

«Шайтон инро медонист, ва ӯ бо қудрати азим амал мекард, то ақлу зехни ҳар чи бештари мардумро, ба қадри имкон, нисбат ба ҳақиқат дар ҳолати дудилағӣ ва беқарорӣ нигоҳ дорад. ...»

Ман дидам, ки шайтон ба ин роҳҳо амал мекард, то қавми Худоро маҳз ҳоло, дар ин замони муҳргузорӣ, парешон созад, фиреб диҳад ва аз роҳ дур барад. Ман дидам, ки баъзеҳо барои ҳақиқати ҳозира устуворона намеистоданд. Зонуҳояшон меларзид, ва пойҳояшон лағжида мерафт, зеро бар ҳақиқат устуворона поянда набуданд; ва то вақте ки онҳо дар чунин ларзиш буданд, пӯшиши Худои Қодири Мутлақ наметавонист бар онҳо кашида шавад.

«Шайтон ҳар як ҳунари худро ба кор мебард, то онҳоро дар ҳамаи чое ки буданд нигоҳ дорад, то вақте ки муҳргузорӣ бигзарад, то вақте ки ин пӯшиш бар қавми Худо кашида шавад, ва онҳо бидуни паноҳгоҳе аз ғазаби сӯзони Худо, дар миёни ҳафт вабои охирин, боқӣ монанд. Худо оғоз кардааст, ки ин пӯшишро бар қавми Худ кашад, ва он ба зудӣ бар ҳамаи онҳое кашида хоҳад шуд, ки дар рӯзи қатлгоҳ бояд паноҳгоҳе дошта бошанд. Худо барои қавми Худ бо қудрат амал хоҳад кард; ва ба Шайтон низ иҷозат дода хоҳад шуд, ки амал кунад». Early Writings, 43, 44.

Хоҳар Уайт ин суҳанонро соли 1851 навишта буд, панҷ сол пеш аз он ки қавми Худо ба ҳолати Лаодикея дохил шаванд ва бо рад кардани нури афзудаи «ҳафт замон» раванди муҳргузорию ба таъхир андозанд. Он нур кори пӯшонидани қавми Худоро пеш аз ҳафт балои охирин зиёд намуда, ба анҷом мерасонд. Аммо ба қавми Худ исён карданд ва маҳкум шуданд, ки дар биёбони Лаодикея саргардон гарданд, чунон ки исёни Исроили қадим ва саргардонии онҳо дар биёбон ба ин ишора мекард. Аз исёнгарони Исроили қадим чанд нафар ба Замини Ваъдашуда дохил шуданд? Кадом порча дар Китоби Муқаддас, ё

Рӯҳи Нубувват, ягон лаодикеягиро нишон медиҳад, ки наҷот хоҳад ёфт? Ҷавоб ин аст: «Ҳеч кас!» зеро лаодикеягӣ ҳамон қадар гумшуда аст, ки ононе аз Исроили қадим, ки дар биёбон мурданд.

Мӯҳр задани яксаду чихилу чор ҳазор як давраи вақт аст, ва он аз ҳамон замоне оғоз меёбад, ки чор ғаришта чор бодро бозмедоранд, ки он ҳамчунин ҳамон вақтест, ки халқҳо ба ғзаб меоянд, вале боздошта мешаванд. Дар давраи мӯҳргузорӣ Худо қавми Худо омода месозад, то дар замони ҳафт балои охирин истодагӣ кунанд, ва он омодагӣ ҳамчун кашидани «пӯшиш» бар қавми Ё тасвир мешавад, ва ҳамчунин ҳамчун ба анҷом расонидани кори наҷот ва ба анҷом расонидани кори ғариштаи сеюм тасвир мегардад. Омодагӣ, ки бо ҳамаи ин тасвирҳо ифода шудааст, бар қабул намудани «ҳақиқати ҳозира» асос ёфтааст.

Онҳое ки барои «ҳақиқати ҳозира» «устуворона намеистанд», ҳамон касонеанд ки «дудила» буданд, зеро ақли онҳо бар «ҳақиқати ҳозира» мутамаккал набуд. Ё менависад, ки «дидам баъзееро, ки барои ҳақиқати ҳозира устуворона намеистоданд. Зонуҳои онҳо меларзиданд, ва поҳояшон лағжон буданд, зеро онҳо бар ҳақиқат устуворона барқарор нашуда буданд, ва пӯшиши Худои Қодир наметавонист бар онҳо кашида шавад, ҳангоме ки онҳо ба ин гуна меларзиданд.»

«Ҳақиқати ҳозира» ҳамон чизест, ки «пӯшиш»-ро фароҳам меоварад, ва «пӯшиш» ҳамчунин ҳамчун «мӯҳри Худо» тасвир шудааст. «Мӯҳри Худо» ба воситаи хуне, ки дарҳои ибриёро мепошонд, тимсол ёфта буд, ва он имкон медод, ки ғариштаи ҳалокат аз назди ҳонаҳое бигзарад, ки дарашон бо хун «пӯшида» шуда буд. «Пӯшиш» ҳамон «мӯҳргузорӣ» аст, ва «мӯҳргузорӣ» ба воситаи «ҳақиқати ҳозира» анҷом меёбад.

Онҳоро ба василаи ростии Худ муқаддас гардон; каломии Ту ростист. Юҳанно 17:17.

Ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ мавзӯи хоси худро дошт, ва мавзӯи ҳаракати ислоҳотии яксаду чилу чор ҳазор нафар «Ислом»-и войи сеюм мебошад. «Ҳақиқати ҳозира» дар айёми охир Ислом-и войи сеюм аст.

«Навиштаҳо пайваста бар қавми Худо кушода мешаванд. Ҳамеша ҳақиқате будааст ва ҳамеша хоҳад буд, ки махсусан ба ҳар насл татбиқ мегардад.» Review and Herald, June 29, 1886.

Ин «пайёми» ҳақиқати ҳозира аст, ки қавми Худоро дар рӯзҳои охир муҳр мезанад, ва вақти муҳр задан ба таври рамзӣ ҳамчун оғозёбанда дар ҳангоме тасвир шудааст, ки чор бод нигоҳ дошта мешаванд. Халқҳо 11 сентябри соли 2001 ба ғзаб омаданд, ва дар ҳамон нуқта муҳр задани яксаду чихилу чаҳор ҳазор оғоз ёфт, зеро борони охир, ки «пайём» аст, ба кушода шудан оғоз кард.

«Ба Юҳанно манзараҳое кушода шуданд, ки дар таҷрибаи калосо дорои аҳамияти амиқ ва басо ҳаяҷоновар буданд. Ё мавқеъ, хатарҳо, муборизаҳо ва раҳиҳои ниҳони халқи Худоро дид. Ё паёмҳои хотимавиरो сабт мекунад, ки бояд ҳосили заминро ба камол расонанд, ҳоҳ ҳамчун бандҳои ғалла барои анбори осмонӣ, ҳоҳ ҳамчун бастаҳо барои оташи ҳалокат. Ба ӯ мавзӯяҳои ошкор карда шуданд, ки аҳамияти бағоят бузург

доштанд, махсусан барои калисои охирин, то онҳое ки бояд аз гумроҳӣ ба сӯи ростӣ рӯй оранд, дар бораи хатарҳо ва муборизаҳое, ки дар пеши онҳоянд, таълим дода шаванд. Ҳеҷ кас эҳтиёҷ надорад, ки нисбат ба он чи бар замин хоҳад омад, дар торикӣ бошад». The Great Controversy, 341.

Вақте ки халқҳо ба ҳашм омаданд, онҳо ҳамзамон боздошта шуданд, ва «борони охирин» ба боридаи оғоз кард, ва борони охирин ҳамон паёми «ҳақиқати ҳозира» аст, ки қавми Худоро мӯҳр мезанад.

«Кори дар Батл-Крик аз ҳамон навъ аст. Роҳбарон дар санатория бо беимонон омехта шудаанд ва онҳоро, кам ё беш, ба машваратҳои худ роҳ додаанд, аммо ин монанди он аст, ки бо чашмони баста ба қор оғоз кунанд. Ба онҳо фаросат намерасад, то бубинанд, ки ҳар лаҳза чӣ чизе бар сари мо фуру хоҳад омад. Рӯҳи ноумедии шадид, ҷанг ва хунрезӣ вучуд дорад, ва он рӯҳ то ба ҳуди анҷоми замон бештар хоҳад шуд. Ҳамин ки халқи Худо бар пешониҳои худ мӯҳр карда шаванд, — ин на мӯҳр ё нишоне аст, ки дида шавад, балки устувор шудан дар ҳақиқат, ҳам аз ҷиҳати ақлӣ ва ҳам рӯҳонӣ, ба гунае ки онҳоро дигар натавон ҷунбонд, — ҳамин ки халқи Худо мӯҳр карда шаванд ва барои тақон омода гарданд, он хоҳад омад. Дар ҳақиқат, он аллакай оғоз ёфтааст. Ҳукмҳои Худо ҳоло бар замин нозил шудаанд, то ба мо ҳушдор диҳанд, то бидонем, ки чӣ дар пеш аст». Manuscript Releases, ҷилди 10, 252.

«Мӯҳргузори» «устувор шудан дар ҳақиқат» аст. Дар заминаи замони мӯҳргузори вай менависад: «Рӯҳи ноумедӣ, ҷанг ва хунрезӣ вучуд дорад, ва он рӯҳ то ба ҳуди поёни замон афзоиш хоҳад ёфт». Вақте ки халқҳо ба ғзаб меоянд, онҳо боздошта хоҳанд шуд, аммо «ҷанг ва хунрезӣ», ки ҳамчун қор бод муаррифӣ шудааст, «то ба ҳуди поёни замон афзоиш хоҳад ёфт». Исломи Вайи сеюм ҷангҳои худро тадриҷан то ба ҳуди поёни замон шиддат медиҳад, ва фаҳмиши нубуввати дар бораи Исломи ҳамчун «мавзӯ» дар ислоҳоти яқсаду ҷилу ҷаҳор ҳазор, ҳамзамон дар давоми ҳамон фосилаи замон афзоиш меёбад. Шиддатҳои тадриҷие, ки тавассути Исломи амалӣ мегардад, дар баробари рехтани борони охирин дар айни ҳамон давраи замон пеш меравад, зеро борони охирин «паём» аст.

«Масеҳшудагоне, ки назди Худованди тамоми замин меистанд, ҳамон мақомеро доранд, ки замоне ба Шайтон ҳамчун қаруби соябон дода шуда буд. Ба воситаи мавҷудоти муқаддасе, ки тахти Ёро ихота мекунад, Худованд бо сокинони замин пайваста иртиботро нигоҳ медорад. Равғани тиллоӣ фэйзеро ифода мекунад, ки Худо бо он ҷароғҳои имондоронро таъмин менамояд, то онҳо суғаш нашуда, хомӯш нагарданд. Агар ин равғани муқаддас аз осмон дар паёмҳои Рӯҳи Худо рехта намешуд, омилҳои шарорат бар инсонҳо қомилан ҳукмронӣ мекарданд.»

«Вақте ки мо паёмҳоро, ки Ё ба мо мефиристад, қабул намекунем, Худо беҳурмат карда мешавад. Бо ин мо равғани тиллоиро, ки Ё меҳост ба қонҳои мо бирезад, то ба онҳое ки дар торикӣ ҳастанд расонда шавад, рад мекунем. Вақте ки нидо баланд шавад: “Инак, домод меояд; берун оед, то ёро пешвоз гиред”, онҳое ки равғани муқаддасро қабул накардаанд, ки фэйзи Масеҳро дар дилҳои худ азиз надоштаанд, мисли боқираҳои нодон хоҳанд фаҳмид, ки барои пешвоз гирифтани Худованди худ омода нестанд. Онҳо

дар худ қудрате надоранд, ки он равғанро ба даст оваранд, ва ҳаёти онҳо барбод меравад. Аммо агар Рӯҳи Муқаддаси Худо талаб карда шавад, агар мо, чунон ки Мусо мекард, илтиҷо намоем: “Чалоли Худро ба ман нишон деҳ”, муҳаббати Худо дар дилҳои мо рехта хоҳад шуд. Ба воситаи кубурҳои тиллоӣ, равғани тиллоӣ ба мо расонда хоҳад шуд. “На бо қудрат, ва на бо тавоноӣ, балки бо Рӯҳи Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо.” Бо қабул кардани шуоъҳои дурахшони Офтоби Адолат, фарзандони Худо ҳамчун нурҳо дар ҷаҳон медурахшанд». Review and Herald, July 20, 1897.

Борони охири он оғоз мекунад, ки «ҷакон-ҷакон борад» ва дар ниҳоят ба рехтани комили фаровон боло мегирад. «Ҷакон-ҷакон борида» борони охири ҳамчун он борон муайян карда мешавад, ки «ба андоза» дода мешавад, ва рехтани пурра он вақт аст, ки он «бе андоза» рехта мешавад. Хоҳар Уайт ба таври равшан замонро муайян мекунад, ки дар он борони охири меборад, ва баъзеҳо онро қабул мекунанд, вале баъзеи дигар не. Дар он вақт борон «ба андоза» дода мешавад, ё он «ҷакон-ҷакон меборад».

Баъзе одамон дарк хоҳанд кард, ки чизе рӯй дода истодааст, аммо ин фақат онҳоро ба ҳарос хоҳад овард.

«Дар калисоҳо бояд зуҳури аҷоибӣ қудрати Худо ба амал ояд, вале он бар онҳое таъсир нахоҳад кард, ки худро дар ҳузури Худованд фурӯтан насохтаанд ва дари дили худро бо иқрор ва тавба накушоаанд. Дар зуҳури он қудрате, ки заминро бо ҷалоли Худо мунаввар месозад, онҳо фақат чизеро хоҳанд дид, ки дар кӯриашон онро хатарнок мепиндоранд, чизеро, ки тарси онҳоро бедор хоҳад кард, ва худро барои муқовимат ба он омода хоҳанд сохт. Азбаски Худованд мутобиқи интизорот ва тасаввуроти идеалии онҳо амал намекунад, онҳо ба ин кор муқобилат хоҳанд кард. «Чаро, — мегӯянд онҳо, — мо Рӯҳи Худоро нашиносем, дар сурате ки ин қадар солҳои зиёд дар ин кор будаедем?» Зеро онҳо ба огоҳӣ ва зориву илтиҷоҳои паёмҳои Худо ҷавоб надоданд, балки пайдорона мегуфтанд: «Ман сарватмандам ва афзуда шудаам аз мол, ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорам»». Maranatha, 219

«Бисёре ба андозаи зиёд натавонистанд борони пешинаро қабул кунанд. Онҳо ҳамаи манфиатхоеро, ки Худо ҳамин тавр барои онҳо муҳайё карда буд, ба даст наоварданд. Онҳо интизоранд, ки ин камбудӣ ба воситаи борони охири ҷуброн карда шавад. Вақте ки фаровонтарин изофаи файз ато хоҳад шуд, онҳо қасд доранд дилҳои худро барои пазируфтани он боз намоянд. Онҳо иштибоҳи даҳшатноке мекунанд. Корре, ки Худо дар дили инсон бо додани нури Худ ва дониши Худ оғоз кардааст, бояд пайваста пеш равад. Ҳар як шахс бояд эҳтиёҷи шахсии худро дарк намояд. Дил бояд аз ҳар гуна нопокӣ ҳоли ва барои сокин шудани Рӯҳ пок карда шавад. Маҳз бо иқрор ва тарк кардани гуноҳ, бо дуои ҷиддӣ ва тақдир намудани худ ба Худо буд, ки шогирдони аввалин худро барои фурӯрезии Рӯҳулқудс дар Рӯзи Панतिकост омода карданд. Ҳамон кор, танҳо ба дараҷаи бештар, акнун бояд анҷом дода шавад. Он гоҳ омили инсонӣ фақат мебоист баракатро талаб кунад ва мунтазири Худованд бошад, то қори марбут ба ӯро комил гардонад. Ин Худост, ки қорро оғоз кардааст, ва ӯ қори Худро ба анҷом хоҳад расонд ва инсонро дар Исои Масеҳ комил хоҳад сохт. Аммо набояд нисбат ба файзе, ки бо борони пешин рамзгузорӣ шудааст, ҳеҷ гуна беэътиной вучуд дошта бошад. Танҳо онҳое, ки мувофиқи

нуре, ки доранд, зиндагӣ мекунад, нури бештар хоҳанд гирифт. Агар мо ҳар рӯз дар зоҳир сохтани фазилатҳои фаъоли масеҳӣ пешравӣ накунем, зухуроти Рӯҳулқудсро дар борони охирин нахоҳем шинохт. Шояд он бар дилҳои атрофи мо фурӯ резад, аммо мо онро на дарк хоҳем кард ва на қабул хоҳем намуд». Testimonies to Ministers, 506, 507.

Дар он порча ӯ муайян мекунад, ки замоне ҳаст, ки «фаровонтарин изофаи файз ато хоҳад шуд», ва ба ин васила замонро муайян месозад, ки борони охир бидуни андоза фурӯ рехта мешавад. Дар иртибот бо он воқеият, ӯ муайян мекунад, ки танҳо онҳое, ки мувофиқи нуре, ки доранд, зиндагӣ мекунад, нури бештар хоҳанд гирифт. Аз рӯи он асл, равшан аст, ки нур (ки ҳақиқати ҳозира аст) тадриҷан афзоиш меёбад. Дар ҷумлаи охирин ӯ замонро муайян мекунад, ки борони охир меборад, ва баъзеҳо онро мешиносанду қабул мекунад, ва дигарон не. Агар ту паёмро, ки ҳамон борони охир аст, нашиносӣ, онро қабул нахоӣ кард.

«Мо набояд мунтазири борони охирин бошем. Он бар ҳамаи онҳое меояд, ки шабнам ва боронҳои файзеро, ки бар мо мерезанд, хоҳанд шинохт ва қабул хоҳанд кард. Вақте ки мо пораҳои нурро ҷамъ меоварем, вақте ки марҳаматҳои яқини Худоро қадр мекунем, ки дӯст медорад мо ба Ӯ таваккал намоем, он гоҳ ҳар як ваъда иҷро хоҳад шуд. [Ишаё 61:11 иқтибос шудааст.] Тамоми замин бояд аз ҷалоли Худо пур гардад». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Дар он замоне ки халқҳои ба ҳашм омада боздошта мешаванд, борони охир ба «чен карда шудан» оғоз меёбад. Вақте ки «фаровонтарин изофаи файз ато хоҳад шуд», он замонро муайян месозад, ки борони охир бе чен рехта мешавад.

Дар замоне ки халқҳо ба ҳашм меоянд, вале боздошта мешаванд, борони охирон оғоз ба боридаи мекунад, аммо он «бо андоза» аст, зеро калисо дар он вақт бо гандум ва косибон омехта мебошад. Ин ҳамон боронест, ки ҳам гандум ва ҳам косибонро ба пухтагӣ мерасонад, ва борони охирон паёми ҳақиқати ҳозира аст, ки ё шинохта ва пазируфта мешавад, ё не. Ҳамаи ин мафҳумҳои нубувватӣ ба таври равшан дар Навиштаҳои муайян шудаанд. 11 сентябри соли 2001 борони охирон ба «пошидан» оғоз кард, ва он тадриҷан шиддат мегирад, то он даме ки паёми Нидои Нимаишаб мерасад ва бокирагони доно ва ҷоҳил барои абад аз ҳам ҷудо мешаванд.

Пас доноён ҳамчун байрақ барафрохта мешаванд, то рамаи дигари Худоро аз Бобил даъват намоянд, ва он гоҳ борони охирин бе андоза рехта мешавад ва пайваста мерезад, то даме ки Микоил бархезад ва муҳлати имтиҳони инсон ба анҷом расад.

«Ман дидам, ки чор фаришта чор бодро нигоҳ хоҳанд дошт, то даме ки кори Исо дар муқаддасгоҳ ба анҷом расад, ва он гоҳ ҳафт балои охирин хоҳад омад». Early Writings, 36.

Нигоҳ доштани чор бод рамзи назорати тадбиромези Худост бар доварии рӯ ба афзоише, ки Ӯ иҷозат медиҳад дар айёми охир ба вукӯъ оянд. Чор фаришта чор бодро дар вақти мӯҳргузории яксаду чилу чор ҳазор нигоҳ медоранд, аммо дар он давраи вақт «рӯҳи ноумедӣ, ҷанг ва хунрезӣ» ҳукмфармоист, ва он рӯҳ афзун хоҳад шуд. Вақте ки охирин фарзандони Худо мӯҳр гирифта бошанд, Микоил бармехезад ва чор бод ба таври комил

раҳо хоҳад шуд, ва Ҳафт Офати Охирин фаро хоҳад расид.

Дар «соати заминларзаи бузург»-и Ваҳй боби ёздаҳ, дар «замонҳои пурошӯб»-и Дониёл боби нӯҳ, вақте ки кӯча ва девор ба анҷом мерасанд, ҳамон вақтест, ки «халқҳо ба ҳашм хоҳанд омад». Дар он давраи вақт, борони охирин ба «андоза» рехта хоҳад шуд. Ишаёё замонеро, ки борони охирин ба андоза чен карда мешавад, муайян месозад, ва ӯ он замонро ҳамчун «рӯзи боди шарқӣ» ишора мекунад. «Рӯзи боди шарқӣ» 11 сентябри соли 2001 буд.

Мо дар мақолаи баъдӣ баррасии «чен кардан»-и борони охиринро идома хоҳем дод, аммо бояд дар хотир дошт, ки гавҳари хоби Миллер, ки бар лавҳаҳои муқаддаси Ҳабаккук ҳамчун се Вайи Ислон тасвир шудааст, дар рӯзҳои охир бояд даҳ баробар равшантар аз он вақте бидурахшад, ки онро Миллер нахустин бор гирд оварда буд.

«Дар як маврид, ҳангоме ки дар шаҳри Нью-Йорк будам, дар фасли шаб маро даъват карданд, то биноҳоро бубинам, ки ошёна бар ошёна сӯи осмон қад меафростанд. Кафолат дода мешуд, ки ин биноҳо ба оташ тобоваранд, ва онҳо барои ҷалол додани соҳибон ва бинокорони худ барпо гардида буданд. Ин биноҳо баландтар ва боз ҳам баландтар бармеخواستанд, ва дар онҳо гаронбаҳотарин масоҳи истифода мешуд. Онҳое ки ин биноҳо ба онҳо тааллуқ доштанд, аз худ намерисиданд: “Чӣ гуна мо метавонем Худоро ба беҳтарин тарз ҷалол диҳем?” Худованд дар андешаҳои онҳо набуд.»

«Ман фикр кардам: “Эй кош, онҳое ки бо чунин тарз воситаҳои худро сарф мекунанд, метавонистанд роҳи худро чунон бубинанд, ки Худо онро мебинад! Онҳо биноҳои бошукӯхро рӯйи ҳам ҷамъ мекунанд, аммо банақшагирӣ ва тадбирҷӯии онҳо дар назари Ҳокими коинот чӣ қадар аблаҳона аст. Онҳо бо тамоми қувваҳои дил ва ақл намеомӯзанд, ки чӣ гуна Худоро ҷалол диҳанд. Онҳо инро, ки нахустин вазифаи инсон аст, аз назар дур кардаанд.”»

«Чун ин биноҳои баландқомат барпо мегардиданд, соҳибонашон бо ифтихори пурғаразона шод мешуданд, ки дороие доранд, то онро барои қонеъ сохтани нафси худ ва барангехтани ҳасади ҳамсоягони худ ба кор баранд. Қисми зиёди он пуле, ки онҳо ба ин тарз сарф мекарданд, аз роҳи ситам, аз роҳи фишор овардан бар камбағалон ба даст омада буд. Онҳо фаромӯш карданд, ки дар осмон ҳисоби ҳар як муомилаи тижоратӣ нигоҳ дошта мешавад; ҳар як додугирифтӣ ноодилона, ҳар як амали фиребқорона, дар он ҷо сабт гардидааст. Замоне фаро мерасад, ки одамон дар фиреб ва ҳавобаландии худ ба ҳаде хоҳанд расид, ки Худованд дигар иҷозат нахоҳад дод, ки аз он бигзаранд, ва онҳо хоҳанд омӯхт, ки барои пурсабрии Яхува ҳаде вучуд дорад.»

Манзарае, ки баъд аз он пеши назарам гузашт, изтиробии сӯхтор буд. Одамон ба биноҳои баланд ва ба гумони худ ба оташ тобовар нигариста, мегуфтанд: «Онҳо қомилан дар амонанд». Аммо ин биноҳо гӯё аз қатрон сохта шуда бошанд, қомилан ба қоми оташ рафтанд. Мошинҳои оташнишонӣ ҳеҷ коре карда натавонистанд, то ин вайрониро боздоранд. Оташнишонон натавонистанд мошинҳоро ба кор дароранд.

«Ба ман дастур дода шудааст, ки вақте вақти Худованд фаро расад, агар дар дилҳои одамони мағрур ва шӯҳратпараст ҳеҷ дигаргунӣ ба амал наомада бошад, одамон хоҳанд

фаҳмид, ки ҳамон дасте, ки барои наҷот додан пурқувват буд, барои nobуд кардан низ пурқувват хоҳад буд. Ҳеҷ қувваи заминӣ наметавонад дасти Худоро боздорад. Ҳеҷ маводе наметавонад дар биносозӣ ба кор бурда шавад, ки онҳоро аз харобӣ нигоҳ дорад, вақте ки вақти таъинкардаи Худо барои фиристондани ҷазо бар одамон, ба сабаби безъитиноии онҳо ба қонуни Ў ва барои шӯҳратпарастии худпарастонаи онҳо, фаро расад». Testimonies, volume 9, 12, 13.